

Arrest

nr. 227 059 van 3 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Vincent NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 30 september 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 24 september 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 september 2019 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

2.2. De Raad wijst er verder op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.3.1. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1 - 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991- ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO

- *SCHENDING VAN ART. 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN IUO.*
- *SCHENDING DE ZORGVULDIGHEIDSVERPLICHTING IUO.*
- *SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL IUO.*
- *SCHENDING VAN HET HOORRECHT (ART. 41 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE*

5.

Verzoekster had/ heeft op Belgisch grondgebied een gezinsleven met haar partner, dhr. H. (..), alsook met haar zoon, Dé-Jean.

Sedert meer dan 1 jaar woont verzoekster samen met dhr. H. (..), van Belgische nationaliteit, aanvankelijk in Antwerpen, vervolgens in Sint-Niklaas.

Dit gezinsleven tussen verzoekster en haar partner wordt door verwerende partij niet betwist en blijkt ten andere afdoende uit de bij huidig verzoekschrift gevoegde stukken. (stuk 2 e.v.)

Voor de goede orde verduidelijkt verzoekster dat beroep werd aangetekend tegen de weigering van haar voorgenomen huwelijk. Deze zaak werd ingeleid voor de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde en hierin zal een rechtsdag worden bepaald.

Anderzijds heeft verzoekster ook een gezinsleven met haar zoon, Dé-Jean H. (..) (30.11.2000). Deze is thans 18 jaar en loopt reeds 2 jaar school in het stedelijk Lyceum te Antwerpen. Dit jaar volgt hij het 1ste jaar van derde graad elektriciteit. (stuk 11 en 12) Dé-Jean is afhankelijk van zijn moeder voor zijn opvoeding, onderhoud en opleiding.

Ook het gezinsleven van verzoekster met haar zoon op Belgisch grondgebied wordt door verwerende partij niet betwist.

Verwerende partij betwist m.a.w. niet het gezinsleven van verzoekster, doch de belangenafweging – in zoverre effectief uitgevoerd (?) - in het kader van art. 8 EVRM is manifest onzorgvuldig en onredelijk te noemen.

6.

Art. 8 EVRM luidt als volgt:

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Terzake kan worden verwezen naar de invulling van art. 8 EVRM door de Raad van State in haar arrest dd. 22 december 2010 (nr. 210.029), en de hieruit voor de Belgische Staat voortvloeiende verplichtingen (eigen onderlijning):

“ Overwegende dat art. 8 van het EVRM niet van openbare orde is, doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een “rechtmatige” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van art. 8 EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partijen en wat betreft de afweging tussen de belangen van de Staat enerzijds en van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds”

Ook nuttig kan worden gewezen op de rechtspraak van uw Raad, meer in het bijzonder naar het arrest van uw Raad dd. 20 juni 2014 (RvV 148 400):

“(…) Hoewel art. 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en een verblijf kan worden geweigerd, zijn verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een belangenafweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van art. 8 EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. (EHRM 17 april 2015, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

(…)

De beleids marge van de Verdragsluitende partijen wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds.

Of het nu een negatieve verplichting betreft of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, niet zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid oom, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De algemene stelling die de verwerende partij aanhangt, dat een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden. (RvS 26 mei 1998, nr. 193.522)

De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs – en of verwijderingsmaatregel dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Uit het arrest van de Raad (in essentie gesteund op de rechtspraak van het EHRM) kunnen volgende verplichtingen worden afgeleid wanneer één van de bepalingen van het EVRM aan de orde is:

- het voeren van een nauwkeurig onderzoek: de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval dienen te worden onderzocht;
- een billijke afweging dient gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang;

Verzoekster is zich ervan terdege bewust dat uw Raad enkel een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing.

Uw Raad kan daarbij wel oordelen of verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen

enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

7.

De belangenafweging welke in casu werd uitgevoerd is niet gestoeld op een nauwkeurig onderzoek en kan niet worden beschouwd als een billijke belangenafweging.

(i) M.b.t. het gezinsleven tussen verzoekster en dhr. H. (..)

8.

pbestreden beslissing enkel het volgende teneinde een eerbiediging van art. 8 EVRM aannemelijk te maken:

- de intentie om te huwen geeft geen recht op automatisch verblijf;
- de vriend kan haar achterna reizen of communiceren via moderne communicatiemiddelen;

9.

Zulke motivering komt niet tegemoet aan de vereiste om een zorgvuldige belangenafweging uit te voeren. Immers vormen voormelde overwegingen geen daadwerkelijke afweging tussen het belang van verzoekster bij het behoud van haar gezinsleven en het algemeen belang bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster.

Dat de intentie om te huwen geen verblijfsrecht geeft aan verzoekster, is een gemeenplaats en kan niet worden beschouwd als een belangenafweging in de zin van art. 8 EVRM. Hetzelfde geldt voor de overweging dat de vriend verzoekster achterna zou kunnen reizen.

10.

Wat er ook van zij, ook indien uw zetel per impossibile van oordeel zou zijn dat de overwegingen wel kunnen worden beschouwd als een belangenafweging in de zin van art. 8 EVRM dient vastgesteld dat de belangenafweging niet op billijke wijze werd uitgevoerd en gesteund is op onvolledige hetzij onjuiste feitelijke gegevens.

- Wat betreft de mogelijkheid voor de partner om verzoekster achterna te reizen

11.

In de belangenafweging wordt er bijv. van uitgegaan dat de partner van verzoekster, dhr. H. (..), haar eenvoudigweg achterna zou kunnen reizen.

De gemachtigde gaat aldus voorbij aan het gegeven dat de partner voltijds tewerkgesteld is als zorgkundige in een ouderentehuis. (stuk 10) Dhr. H. (..) is er evident toe gehouden de arbeidsovereenkomst te eerbiedigen en kan aldus niet zomaar verzoekster achterna reizen, zoals de gemachtigde ten onrechte laat uitschijnen.

De belangenafweging is aldus gesteund op onjuiste feitelijke gegevens en is derhalve onzorgvuldig uitgevoerd zodat deze niet als een billijke belangenafweging kan worden beschouwd.

- Wat betreft de mogelijkheid om te communiceren met de moderne communicatiemiddelen

12.

De verwijzing naar de mogelijkheid voor verzoekster om zich te bedienen van moderne communicatiemiddelen, is onverenigbaar met het recht op de eerbiediging van het gezinsleven zoals ingevuld door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds bij herhaling dat het recht op een gezinsleven het recht inhoudt om samen te leven, dat nl. één van de fundamentele elementen vormt van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Verzoekster wijst op het arrest van het EHRM dd. 16 april 2013, UDEH t/ Zwitserland, klachtnr. 12020/09 (eigen onderlijning):

53. Lastly, the Government claimed that the contacts between the first applicant and his two daughters would not be rendered impossible if he were to return to Nigeria. The Court observes that, in a decision of 25 January 2011, the Federal Office of Migration imposed on the first applicant a ban on entering Switzerland with effect until 26 January 2020. As to the possibility for the applicants to request a temporary or indefinite suspension of the expulsion measure, a possibility that arose from the said decision (see paragraphs 18 and 21 above), the Court takes the view that, even if the competent authorities were to grant such a request, the temporary measures could by no means be regarded as replacing the applicants' right to enjoy their right to live together, which constitutes one of the fundamental aspects of the right to respect for family life

(see, mutatis mutandis, Agraw v. Switzerland, no. 3295/06, § 51, and Mengesha Kimfe v. Switzerland, no. 24404/05, §§ 69-72, both of 29 July 2010).

Het Hof oordeelt aldus uitdrukkelijk dat het recht om samen te leven een fundamenteel element vormt van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

In haar noot m.b.t. dit arrest overweegt wijlen prof. S VAN WALSUM (stuk 7):

Dergelijke incidentele bezoeken, voor zover ze al tot de reële mogelijkheden behoren, kunnen nooit als compensatie gelden voor de inbreuk die zou worden gemaakt in het recht om samen te leven, dat een

van de fundamentele elementen vormt van het recht op respect voor het gezinsleven. Dit zie ik zelf als een belangrijke overweging, omdat wel eens wordt gesteld dat moderne communicatiemiddelen, zoals skype of e-mail, het mogelijk maken om gezinsleven op een afstand te voeren. Hiermee geeft het EHRM aan dat het recht om in elkaars fysieke nabijheid te zijn, wezenlijk is aan het recht op respect voor het gezinsleven.

M.a.w.: het recht om in elkaars fysieke nabijheid te verblijven is een fundamenteel aspect van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zodat verwerende partij in het kader van de belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM niet kan volstaan naar de aanwezigheid van moderne communicatiemiddelen door dhr. HELSTONE (en eventuele korte bezoeken, hoewel niet vermeld in de bestreden beslissing).

Een schending van art. 8 EVRM dient te worden aangenomen.

(ii) M.b.t. het gezinsleven tussen verzoekster en haar zoon, Dé-Jean

13.

M.b.t. het gezinsleven tussen verzoekster en haar zoon, Dé-Jean, stelt de bestreden beslissing dan weer enkel dat de zoon dan maar ook het grondgebied dient te verlaten.

Door aldus te overwegen gaat de gemachtigde voorbij aan het schooltraject van Dé-Jean die – zoals hoger gesteld- school loopt aan het Stedelijk Lyceum te Antwerpen alwaar hij de richting elektriciteit volgt in het eerste jaar van de derde graad.

In bijlage wordt de inschrijving van Dé-Jean gevoegd alsook het rapport van Dé-Jean voor het schooljaar 2018-2019 dat met vrucht door hem wordt voltooid.

De gemachtigde houdt geen rekening met deze bijzondere omstandigheid, nl. het schoollopen van de zoon op Belgisch grondgebied, hetgeen uiteraard wel een invloed heeft op de mogelijkheid voor de zoon om het Belgisch grondgebied te verlaten en terug te keren naar Suriname, hetgeen immers onvermijdelijk het verlies van een schooljaar zou betekenen.

Met andere woorden: de gemachtigde gaat er ten onrechte van uit dat de zoon van verzoekster Dé-Jean zomaar zijn moeder kan volgen naar Suriname, en daar het gezinsleven kan voortzetten, d.i. een onjuiste, minstens onvoldoende genuanceerde (en niet-onderzochte) veronderstelling zodat ook om die reden de belangenafweging als onzorgvuldig en onbillijk dient te worden beschouwd en een schending van art. 8 EVRM dient te worden aangenomen. “

2.4. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet op het eerste gezicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij een gezinsleven heeft in België met haar Belgische partner en haar meerderjarige Surinaamse zoon die in België school loopt. Haar zoon is van haar afhankelijk voor opvoeding, onderhoud en opleiding. Zij betoogt dat haar gezinsleven niet betwist wordt

door de verwerende partij maar dat de belangenafweging – in zoverre uitgevoerd - onzorgvuldig en onredelijk te noemen is.

2.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing is de verwerende partij op de hoogte van het gegeven dat verzoekende partij verklaarde een partner in België te hebben alsook een zoon die bij haar en haar partner inwoont. De verwerende partij oordeelde wat betreft de partner dat de intentie om te huwen geen automatisch recht geeft op verblijf en dat haar vriend haar achterna kan reizen of contact kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Wat betreft de zoon oordeelde de verwerende partij dat de zoon – indien die in België verblijft – zich eveneens in een illegale verblijfstoestand ophoudt zodat hij ook het grondgebied moet verlaten en er geen scheiding is van een eventueel gezin.

Het komt aan de verzoekende partij toe met concrete argumenten aannemelijk te maken dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is immers niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43. De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar gezinsleven met haar Belgische partner is gestart op een moment waarop zij illegaal in België verbleef. Zij is nooit eerder toegelaten of gemachtigd tot een lang verblijf.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). De Raad wijst er dienaangaande op dat de verzoekende partij en haar partner zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108). Immers blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij met een visum C op familiaal bezoek ging in Nederland, dat ze aldaar haar partner heeft leren kennen en dan in januari 2018 naar België is gekomen waar ze eerst bij haar nicht woonde omdat haar partner nog niet gescheiden was en zij nadien met haar zoon bij haar partner is gaan wonen. Verzoekende partij noch haar partner kunnen aldus voorhouden onbewust te zijn geweest van de illegale verblijfstoestand van verzoekende partij.

Verzoekende partij betoogt slechts dat de beoordeling dat de intentie om te huwen geen automatisch recht geeft op verblijf niet afdoende is, maar zij maakt totaal niet duidelijk waarom dit – in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij en haar partner wisten dat verzoekende partij illegaal was en hun gezinsleven vanaf het begin in België precair zou zijn – geen element zou zijn dat de verwerende partij mee in rekening mag nemen bij de fair-balance toets. Daarbij heeft de verwerende partij tevens geoordeeld dat er geen hinderpalen blijken om het gezinsleven elders dan in België verder te zetten, met name kan de partner verzoekende partij achterna reizen of contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Verzoekende partij betoogt wel dat haar partner in België tewerkgesteld is maar dit doet geen afbreuk aan de gegeven motivering nu niet blijkt dat haar partner niet in Suriname kan tewerkgesteld worden, waar hij trouwens geboren is en waar hij, blijkens het administratief dossier nog bindingen heeft nu hij zelf verklaarde naar daar afgereisd te zijn voor het huwelijk van zijn zoon (zie het verhoor in burgerlijke procedure van 18 juli 2019). Verzoekende partij toont met haar betoog ook niet aan dat zij niet tijdelijk terug kan naar het herkomstland om aldaar gezinshereniging aan te vragen en dat haar partner geen verlof kan nemen om haar te bezoeken. Evenmin blijkt dat er geen contact via moderne communicatiemiddelen mogelijk is, dit in afwachting van het verkrijgen van de noodzakelijke documenten om in België te kunnen verblijven. De Raad stelt daarbij vast dat het arrest van het EHRM dat verzoekende partij in haar middel citeert en haar standpunt over *'het recht om in elkaars fysieke nabijheid te verblijven'*, betrekking hebben op de gevolgen van een inreisverbod op het gezinsleven in een geval waarbij kinderen betrokken zijn, terwijl verzoekende partij en haar Belgische partner geen kinderen samen hebben, verzoekende partij enkel een meerderjarige zoon heeft die eveneens illegaal in België verblijft en er thans geen inreisverbod het voorwerp uitmaakt van de onderhavige vordering. Beide betrokkenen zijn jonge veertiger/vijftiger en mogen worden verondersteld zich op één of andere manier met elkaar in verbinding te kunnen stellen wanneer één van beiden niet in België zou verblijven. Verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat deze opties voor hen niet beschikbaar zouden zijn. Waar de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting nog benadrukt dat haar een inreisverbod werd gegeven, wijst de Raad erop dat dit inreisverbod geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er geen hinderpalen zijn om het gezinsleven in Suriname verder te zetten of dat haar partner haar niet regelmatig zou kunnen bezoeken en contact kan onderhouden. Bovendien kan verzoekende partij de opheffing of intrekking van het inreisverbod vragen.

Wat betreft de meerderjarige zoon van verzoekende partij heeft de verwerende partij erop gewezen dat deze eveneens illegaal in België verblijft en hij dus eveneens het grondgebied moet verlaten zodat er geen breuk is in het gezinsleven met verzoekende partij. De verzoekende partij betoogt wel dat haar zoon in België onderwijs volgt maar, naast het feit dat het gaat om een meerderjarige die aldus niet meer leerplichtig is, toont de verzoekende partij ook niet aan dat haar zoon niet in het herkomstland naar school kan en zijn opleiding aldaar verder te zetten. Daarbij wijst de Raad erop dat het schooljaar

in België nog maar net begonnen is en verzoekende partij aldus niet aannemelijk maakt dat haar zoon, wanneer hij haar vergezelt naar het land van herkomst, zich niet onmiddellijk kan inschrijven in een school in Suriname zodat er geen sprake is van verlies van een schooljaar. Niets staat de verzoekende partij voorts in de weg haar jongvolwassen zoon in Suriname verder te ondersteunen.

De Raad benadrukt nogmaals dat het EVRM geen recht voor gezinsleden omvat om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak en die zouden leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

2.9. Waar de verzoekende partij in de aanhef van haar middel nog een schending opwerpt van het hoorrecht (artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie) wijst de Raad erop dat verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze het hoorrecht geschonden werd door de bestreden beslissing. Het enig middel is in de aangegeven mate op het eerste gezicht dan ook onontvankelijk.

2.10. Verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER